

Editorial December Issue vol.1 | 2021

Μανώλης Οικονόμου - 15/12/2021

Δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια που το βλέμμα μας στην πόλη γοητευόταν σχεδόν αποκλειστικά από τα νεοκλασικά κτίρια. Θαυμάζαμε τη λεπταίσθητη πλαστικότητα τους, τον τρόπο με τον οποίο εξέφραζαν την εποχή τους και την πόλη του 19ου αιώνα. Τα «νεοκλασικά μας» ήταν κάποτε πολύ περισσότερα και όλοι ευχόμεσταν να διασωθούν, χωρίς να υπολογίζουμε τη δύναμη των αλλαγών στην αθηναϊκή μητρόπολη αλλά και τον εύθραυστο χαρακτήρα αυτών των κτιρίων σε σχέση με τις νέες ανάγκες. Ταυτόχρονα, δεν μας περνούσε από το μυαλό ότι κάποια μεταγενέστερα αρχιτεκτονήματα στην πόλη μπορούσαν να έχουν επίσης ενδιαφέρον. Η αρχιτεκτονική με υπόληψη τελείωνε εκεί, περίπου στις πρώτες δεκαετίες του 1900.

Εδώ και λίγα χρόνια όμως τα πράγματα έχουν αλλάξει. Ίσως επειδή η διάσωση των κτιρίων του «πάνδημου κλασικισμού» αποδείχτηκε εν πολλοίς μάταιο εγχείρημα, ίσως επειδή έχουν απομείνει λίγα για να τροφοδοτήσουν τη λατρεία για το παρελθόν και την αναζήτηση ταυτότητας μέσω του κτιριακού μας πολιτισμού, το ενδιαφέρον έχει στραφεί στη νεότερη αρχιτεκτονική παράδοση. Ήταν αναμενόμενο. Χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε, και μάλλον χωρίς να μπορούμε να το διαχειριστούμε, η εικόνα της πόλης άλλαξε σιγά σιγά και το αποτέλεσμα είναι σχεδόν αμιγώς μια πόλη του 20ού αιώνα. Ίσως με κάποια δόση υπερβολής, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η Αθήνα παρουσιάζει μια εικόνα ανάλογη του Τόκιο, ολοκληρωτικά ανοικοδομημένου μετά τον καταστροφικό σεισμό του 1923. Όλη η έκταση του λεκανοπεδίου, συστηματικά και χωρίς αναστολές εδώ και έναν αιώνα, έχει καταληφθεί από ομοιόμορφες οικοδομές ως προς την εικόνα, τη χρήση και τα υλικά κατασκευής.

